

ВЪ НАЗАРЕТЪ

Изъ „Легенди за Христа“ отъ Селма Лагерльофъ

Когато билъ на 5 години Исусъ, седялъ на стълбата предъ работилницата на баща си и се занимавалъ съ лепенето на кукувици отъ буци мека глина, която му далъ грънчарятъ отъ насрещната страна на улицата. Той билъ тъй щастливъ, както никога по-рано, защото всичкитъ малхенски момчета били му казвали, че грънчарятъ е много неприветливъ човѣкъ, когото е невъзможно да омокчишъ ни съ ласкави погледи ни съ медени думи; и Исусъ никога не се осмѣлявалъ да иска нѣщо отъ него. Но вижъ, той самъ не знаелъ, какъ се случило това: стоялъ на стълбата и гледалъ съ едно безмълвно желание съседа, който работилъ при калъпитъ си, а грънчарятъ излъзълъ отъ своя дюкянъ и му далъ толкова много глина, че отъ нея можало да се направи цѣла делва.

На стълбата, предъ съседната къща, стоялъ Юда, който билъ грозенъ, съ червени коси и цѣлото му лице било покрито съ сини петна, а дрехитъ му — съ дупки, получени отъ постояннитъ му караници съ уличнитъ момчета. Въ този моментъ той билъ спокоенъ, не се закачалъ, не се биялъ, а работилъ съ парче глина, по същия начинъ, както Исусъ. Но тази глина Юда не си набавилъ самъ: той не смѣялъ да се покаже дори предъ очитъ на грънчаря, който го обвинявалъ въ това, че билъ хвърлялъ камъни върху чупливата му стока и май че щѣлъ да го пропѣди съ тояга. Но Исусъ билъ раздѣлилъ глината си съ него.

Щомъ децата свършили кукувицитъ си, наредили ги предъ себе си на колело. Кукувицитъ били такива, каквито сѣ винаги глиненитъ кукувици: вмѣсто крака, имали голѣма, дебела топка, съ кѣси опашки, безъ шия и почти безъ криле.

Но, въ всѣки случай, веднага биела въ очи разликата въ работата на двамата приятели. Птицитъ на Юда били тъй криви, че постоянно падали, колкото той и да ги преправялъ съ коравитъ си прѣсти, не можелъ да одари съ изящни и хубави форми тѣлата имъ. Понѣкога, той погледялъ далъ скришомъ къмъ Исуса, да види, какъ прави той своитъ птици така правилно и гладко, като листата на дѣбовѣтъ отъ горитъ на Таборъ.

Исусъ ставалъ все по-щастливъ съ направата на всѣка птица. Една му се виждала по-красива отъ другитъ, но той гледалъ на всичкитъ съ гордостъ и обичъ. Тѣ щѣли да станатъ негови другари въ игритъ, негови малки сестри и братя; щѣли да спятъ въ леглото му; щѣли да образуватъ негово малко общество; щѣли да му пѣятъ, когато майка му го остави самъ. Той никога не се чувствувалъ тъй щастливъ, никога нѣмало да бѣде самотенъ и изоставенъ.

Въ това време минавалъ едриятъ водоносецъ, сгърбенъ подъ товара на тежкитъ си мѣхове, а веднага следъ него идвалъ продавачтъ на зеленчукъ, който се люшкаралъ на магарето си, между празнитъ си върбови кошове. Водоносецтъ положилъ рѣжката

си върху свѣтлокѣдрата глава на Исуса и го попиталъ за птицитъ му, а той му казалъ, че тѣ имали имена и можели да пѣятъ. Всичкитъ птици били дошли отъ чужди страни и му разказвали нѣща, които знаели само тѣ и той. Исусъ разказвалъ така, че водоносецтъ и зарзаватчията забравили за единъ цѣлъ часъ занятieto си.

Но, когато поискали да си вървятъ, Исусъ посочилъ къмъ Юда и казалъ: „Гледайте, какви хубави птици прави Юда!“

Т о г а в а зарзаватчията спрѣлъ магарето си и попиталъ добродушно Юда, и неговитъ птици ли иматъ имена и могат да пѣятъ. Юда упорито мълчалъ и не повдигналъ очитъ си отъ работата; зарзаватчията бутналъ адосано съ кракъ една отъ птицитъ му и си продължилъ пѣтя.

Така минало пладне, и слънцето се спуснало тъй ниско, че лѣчитъ му се запромѣквали презъ градската врата, която, украсена горе съ единъ римски орелъ, се издигала въ края на улицата. Тази вечерна свѣтлина била съвсемъ червена, като смѣсена съ кръвъ, и тя обагряла всичко, каквото срещнѣла изъ пѣтя си, надолу по улицата. Тя багрѣла сѣдветъ на грънчаря, дѣската, която скърцала подъ триона на дърводѣлеца, а сѣщо така и бѣлата кърпа, която прибраждала лицето на Мария.

Но най-хубаво блещѣли слънчевитъ лѣчи въ малкитъ локви, събрани между голѣмитъ неравни плочи, които покривали улицата. Изведнѣжъ, Исусъ пѣхналъ рѣжката си въ локвата, която била най-близо до него. Поискало му се да боядиса сивитъ птици съ разискрената слънчева свѣтлина, що багрѣла тъй хубаво водата, стенитъ на къщата и всичко чаоколо.

Тогава на слънчевата свѣтлина ѝ харесало да се гребе като боя отъ чаша, и когато Исусъ намазалъ съ нея малкитъ глинени птици, тѣ, всичкитъ, придобили единъ блѣсъкъ, приличенъ на рубиновъ.

Юда, който отъ време на време хвърлялъ погледи къмъ Исуса, за да види, дали той правѣлъ повече и по-хубави птици отъ неговитъ, извикалъ отъ възхищение, щомъ ви-

Петю, Веско, Ваню, сж добри другари. А въ недѣля рано ставатъ и рибари.

Покрай вълнолома, по скалитъ влажни, до рибаря Тома се нареждатъ важни.

Ваню хвърля бързо вѣдица въ морето. Петю още врѣзва емчето си трето.

А пѣкъ Веско ниже вѣдици съ кариди и носа си ближе, щомъ го нѣкой види.

— Рибата, дечица, дѣдо Тома казва — кѣлве като птица, нищо не приказва!

Улови два рака и една смарида! И безъ гласъ проплака всѣки отъ обиди!

Стефанъ Станчевъ

дѣлъ какъ Исусъ боядисвалъ глиненитъ си кукувици съ слънчевата свѣтлина, която вземалъ отъ уличнитъ локви. И Юда пѣхналъ рѣжката си въ разискрената свѣтлина, като се опитвалъ да улови слънчевитъ лѣчи.

Но свѣтлината не искала да бѣде хваната отъ него. Тя се изплъзвала между прѣститъ му и колкото бърже и да движелъ той прѣститъ си, тя все бѣгала и той не можелъ да вземе нито канка боя за нещастнитъ си птици.

— Чакай, Юда! — казалъ Исусъ, азъ ще дойда да боядисамъ и твоитъ птици.

— Не, — казалъ Юда, — не ги пипай, тѣ сж си хубави и тъй както сж.

Той се повдигналъ съ свити вежди и яко стиснати устни. После стѣпкалъ съ кракъ птицитъ и ги направилъ, една следъ друга, на малка, смачкана топка.

Когато унищожилъ всичкитъ си птици, той отишелъ при Исуса, който седялъ и мильвалъ своитъ, които блещѣли като скѣпоценни камъни. Юда ги гледалъ мълчаливо една минута, но после повдигналъ една си кракъ и стѣпкалъ една отъ тѣхъ.

Когато Юда дръпналъ крака си и видѣлъ, че малката птица станала на сива глина, почувствувалъ такава задоволство, че започналъ да се смѣе и дори стѣпкалъ още една.

— Юда! — извикалъ Исусъ, какво правишъ? Не знаешъ ли, че тѣ живѣятъ и могатъ да пѣятъ?

Но Юда се смѣялъ и стѣпкалъ още една птица.

Исусъ погледналъ на около за помощъ. Юда билъ едъръ и Исусъ нѣмалъ толкова сила да го удържи. Той потърсилъ съ очи майка си. Тя не била

Чукне ли, веднага прѣта изтеглете! Сребропера рибка ще ви е въ рѣцетъ!

Чули-неразбрали, тримата рибари чакатъ замѣлчали рибка да удари.

— Чука вече, чука! Петю проговаря. Ваню пѣкъ шушука: — Чука и повтаря!

Вѣдицата дърпа всѣки въ залисия. Мисли, че е въ кърпа тлѣстичка скумрия.

А пѣкъ то, накрая, смѣшната дружина както вече знаа, улови лапина!

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Селма Лагерльофъ

Родена е на 20 ноемврий 1858 година въ имението Мербака въ Швеция, а почина тази година презъ м. мартъ въ сѣщото имение на 81 годишна възраст.

Селма Лагерльофъ е най-почутата шведска писателка. Тя е първата жена-писателка, която получи Нобеловата награда за литература. Написала е много романи, легенди, приказки и разкази, по-известни отъ които сж: „Приключенията на Гюста Берлингъ“, „Коларятъ на смъртта“, „Чудесното пѣтуване на малкия Нилсъ“, „Момчето отъ торфеното блато“, „Легенди за Христа“ и др.

Много отъ нейнитъ книги сж преведени и на български. Тя е позната на малки и голѣми, които съ радостъ четатъ увлѣкателнитъ ѝ творби.

БЪ ЛИ ОВЧИЦИ

Кротки овчици, бѣли душици, тихо пасете росното цвѣте, хрупайте всички росни тревички, тихо пасете, да порастете, че да напълня кошница съ вълна, и да направимъ чисти и здрави платна готови за дрешки нови. Та на хорото да сж въ селото всички ергени съ нови премѣни, момитъ съ китки и дълги плитки, съ пѣстри колани съ нови сукмани.

Атанасъ Душковъ

БОЖЕ, БОЖЕ, АКО НЕ СЪМЪ АЗЪ...

Приказка

Младъ селянинъ се оженилъ и наскоро следъ това постѣпилъ на служба. Жена му останала да работи въ стопанството. Понеже не смогвала сама, взели си ратай. Работилъ ратаятъ каквото му поръчали, но жената все му нѣмала довѣрие.

— Чуждъ човѣкъ е — думала тя на мѣжа си — не гледа той нашата работа като своя.

— Залѣга момчето, грижи се! — успокоявалъ я мѣжътъ. Но тя все била неспокойна и всѣка сутринъ давала наставления на ратая, а после провѣрявала работата му.

— Боже, Боже! — тюхкала се — ако не бѣхъ видѣла, че тукъ не е изорано добре, че тамъ не е засѣто както трѣб-

ва, едва ли щѣше да се роди жито.

Така ставало и за други работи. Отъ всичко — въобразявала си тя — което не е извършено по нейно разбирание или не е провѣрено отъ нея, нѣма да излѣзе нищо.

Минали години, родили имъ се деца. Израстнали тѣ, поели работата, но тя и въ тѣхъ нѣмала довѣрие. Сутринъ, като изкарвали стадото на паша, тя излизала да ги изпрати.

— Ако не излѣза — казвала — нѣкой овца може да остане и децата да я не забележатъ.

Тръгвали ли синоветъ ѝ на работа, тя провѣрявала колата, воловетъ и всичко за работата имъ. — Ако не излѣза — каз-

вала — кой знае какво ще стане. Едно нѣщо ако е сложено на едно мѣсто, тя го премѣствала на друго. Друго ако е подредено, тя го доподреждала и:

— Боже, Боже, ако не съмъ азъ!

Добре, но единъ день се разболѣла. Трѣбвало да я отведатъ въ градската болница. Не искала тя, но нѣмало на кѣде. Отишла. Цѣлъ месецъ лежала тамъ, а минута нѣмала спокойствие. — Боже, Боже! — тюхкала се — какво ли става сега у дома, като ме нѣма. Сигурно внучитъ сж изпочупили всичко. Може мазилката и керемидитъ на къщата да сж изпочупили. Навѣрно овцетъ сж се изпогубили, говедата сж гладни, а може и нѣкой ношъ да сж се отвързали и кой знае какво ли сж направили?!... Отъ кокошкитъ ед-

ва ли е останала нѣкой? Въ зимника сигурно крадци сж влѣзли? Ограбили сж ни къщата...

Такива и още какви ли не лоши мисли минавали непрестанно презъ ума ѝ.

Освободили я отъ болницата. Върнала се и още отъ улицата погледнала къщата — тя стояла непокожнната. Влѣзла вътре — всичко било въ редъ. Нито счупено, нито нѣщо развалено имало. Въ двора сѣщо. Кокошкитъ се разхождали спокойно като преди. Говедата били здрави и нахранени. Нито една отъ вещитъ не липсвала. Въ зимника крадци не влизали.

— Боже, Боже! — въздъхнала облекчително тя — велико е чудото Ти. И безъ мене всичко си е въ редъ.

Владимиръ Зеленгоровъ